

TÓTH CSILLA

Realitás

*Hitt is meg nem is a szemének, amikor látott.
A férfi nagydarab húsokat árult, magáról vágta le
a combját, a mellét, kinek-kinek igénye szerint,
vigyétek, mondta, nektek adom, míg végül nem
maradt más belőle, csak egy bang, alig hallható.*

*Hitt is meg nem is a szemének, amikor látott.
A nő a butikban szárnyakat növesztett a fűző
alól, rebbentett velük egyet, és már szállt is
a kulcslyukon át. Nyoma sem maradt,
könnyű tollak és némi illat talán.*

*Hitt is meg nem is a szemének, mikor látott.
De nem zárta ki, az a férfi csak túlsúlyos volt,
csak meghalt.
Az a nő nem szökhetett el a szorításból.*

Fondorlat

*Ami azt illeti, nem tudom összerakni.
Szétverni könnyű volt, nem működött
úgy sem, a haszontalan körítést a
kukába dobni nem épp művészet,
de maradt belőle egy gondolat, amiért kár.*

*Ülök felette, könyékig sáros vagyok
és ködfelhőbe burkolózik a tekintetem,
a szívem összevissza ver, az idegességtől, nyilván,
közben várom azt is, hogy talán a helyzet megoldja önmagát.*

*Na hiszen, na hiszen,
a levágott kar keresi protézisét, a testet,
a lepottyant körte a fáról álmodik,
más feladná,
de én arra gondolok, hogy voltaképp
az este is utal az ásításra,
a tetovált testű néni is idézheti a nyarat,
s ha úgy vesszük, a macska dorombolása is,*

*szinte testet ölt,
és a következő, hadd nevezzem most már úgy,
mint „aki végül is majdnem a szemébe hullt”,
fellelhető ebben a pár sorban,
ha úgy tetszik az otthonára lelt.
Nem elég ez?*

A lejtőn

*Ha nekiindul rollerrel a lejtőn,
dühös leszek, és dermedten figyelem,
büdös kölyök, hányszor megbeszéltük,
kiáltom utána,
és elhangzik egy picsába is,*

*feldobhatnám az égre a madarak közé,
annyit ér,
sem én, sem a hangom nem érhetjük utol,*

*állok a lejtő tetején,
tökéletes hely a nemtudásra,
és lelassítom minden mozdulatom,*

*a kezemet nyújtom, hogy visszafogjam,
ujjaimmal az utat simítom el,
a szememmel nem a rohanását, hanem mögötte,
a történet végét figyelem,
s hozom közelebb, egyre közelebb, míg végre
lelassul, megáll,
nem rohanok eztán sem utána,
várok, ameddig lassan visszacaplat,*

*nézem, ahogy a szőke haja csillan,
a napba ér.*